

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Pásztor Mihály*

Cím: *Május Budapesten*

Forrás: *Magyar Hírlap*

M

(Hely)

1932. V. 22.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1932"

Személy

MÁJUS BUDAPESTEN

Írta:
PÁSZTOR MIHÁLY

Negyen állam kultúráját reprezentálta az írók és költők ama zaránokcsapata, mely néhány napra ellátogatott hozzánk, hogy megnézzék: milyen a május Budapesten! A magyar ég ilyenkor a legkékebb; a magyar főváros ilyenkor a legragyogóbb. Lila orgona, piros meg sárga tulipán virágozik a pesti aszfalton; muskátli mosolyog a balkonokról és parfömös levegő, bársonyos szellő cirógatja az embereket.

Egy hétig becézte őket és járt kedvében a vendégnek a pesti ember. Egy hétig mosolygott itt minden; ne lássa a vendég, hogy baj van; hadd érezzék az idegenek, hogy szívesen látjuk őket. Most, hogy elbúcsúztak, örömmel vallották meg, hogy jól érezték itt magukat és a pesti május megérte a fáradtságot. A vendégeket láthatóan kellemesen lepte meg a mosolygó város és a szíves fogadtatás, ami természetes is. A regényíró ritkán kerül szemtől-szembe a publikumával és most az író és az olvasó egymásra talált. Nem tudom, nem is kutatom, hogy értékesek-e azok az eredmények, amelyeket az írók kongresszusa Budapesten elért? A mi szempontunkból nem is az a fontos, hanem az, hogy a külföldi írónak tetszett Pest: meg

voltak elégedve a vendéglátással és elviszik a hírünket oda, ahol eddig nem ismertek bennünket. A baj az volt, hogy maga a kongresszus kelleténél több időt vett el a Pen Club tagjaitól és szegények az Akadémia rossz akusztikájú termében hallgatták egymás szónoklatait, mialatt Budapest fölött ragyogott a májusi ég és átkoktáltak Pestre a mosolygó budai hegyek.

Annyit azonban láthattak, hogy nem vagyunk rossz fiúk, sőt — most, hogy elmentek a vendégek — megvallhatjuk azt is, hogy ezúttal óvatosak voltunk a vendéglátás technikája dolgában is. Jóllakattuk a vendégeinket — egyik-másik, hála istennek, kitűnő étvágyat hozott magával —, de hazai eledellel nem traktáltuk túlságosan őket. Sem halpaprikást, sem túrós csuszát, sem töltött káposztát nem kaptak a banketteken, amelyek ezúttal a fogasszelet, meg a filet de boeuf volt az uralkodó planéta. A halat öntögették jó hazai borral és nem visznek haza gyomorégést, mely elrontaná a Pesten töltött májusi napok kellemes emlékeit.

Az egyik vacsorán két külföldi regényíró került egymás mellé, kiknek szemmeláthatóan izlett a fogas is, a bor is. Úgy látszik, mindegyik ismerte és méltányolta a szakács-tudományt. Nagy szeretettel meséltek egy-

másnak nemzeti ételekről, szakácsremekekről és az egyik — alighanem francia volt — megkockáztatta a régi maliciát:

— Furcsa náció az angol Kilencven felekezete és csak egy mártása van, a Worcester-sauce.

Mind a ketten mosolyogtak és fűttek tovább a szót a szakácsművészet fejlődéséről. Arról beszéltek, hogy a híres szakácsok mennyi rettenetes dolgot etetnek meg az emberekkel, míg végre csakugyan kitalálnak és összekotyvasztanak valami olyan ételt, amitől nem rontja el az ember a gyomrát és amely kiállja a legszörszálhasogatóbb gourmand kritikáját is. Az ilyen étel aztán diadalmasan vonul végig a világon bankettre, asztalra, asztalra, míg végre a sok utazás és vándorlás közben annyi átalakuláson és javításon megy keresztül, hogy a felfedező nem ismer rá a maga találmányára.

— A legnagyobb malac az a szakács volt — veti közbe az egyik regényíró —, aki kitalálta, hogy a szalonka húsánál sokkal pompásabb csemege az, ami a szalonka bendőjében bennmaradt.

— Csak az a fontos, hogy gyomor- és bélrészeket nem szabad belefőzni abba az isteni eledelbe, amelyet a szalonkamadárnak köszönhetünk, mert különben megkeseredik tőle az étel — nevetett a másik.

Az egyik vendéglátó elmagyarázta a két idegennek, hogy a magyar vendégszeretet híres volt a múltban is. A marasztalás, a kínálás szokása sehol a világon nem volt any-

nyira szokásban, mint Magyarországon. Egy előkelő magyar főúr meg is járta ezzel a szokással. Harminckét esztendővel ezelőtt a futball-sport még gyermekkorát élte Magyarországon. Akkor történt, hogy a budapesti futballisták mérkőzésre invitálták a richmondi labdarúgó csapatot. El is jöttek az angolok. Gyönyörű fiúk voltak és az angol csapat természetesen fölényes győzelmet aratott a magyar válogatottakon. Két napra jöttek az angolok és az első mérkőzés után a Magyar Athletikai Club akkori elnöke, gróf Andrásy Gyula lakomát rendezett az angol vendégek tiszteletére. Az angol fiúkon pompásan állott a frakk és szemmeláthatólag jól érezték magukat Andrásy gróf asztalánál. Tizenegy óra tájban aztán az angol csapat kapitánya — Robinson nevezetű — föllállt; utánuk fölugrottak helyükről az angol fiúk is. Búcsúzkodni kezdtek. Andrásy gróf a házigazda szeretetreméltóságával és kedves erőszakoskodásával marasztalta őket.

— Uraim, ne siessenek, hátra van még a pezsgő!

— Bocsanat, gróf úr, nem értem, hogy miért marasztal, mikor mi menni akarunk?! — mondta Robinson. — Ez nálunk nem szokás.

A gróf meghökkent, de nem is marasztalta aztán az angol fiúkat, de elpanaszolta valakinek, hogy milyen rendreutasítást kapott, mert jó házigazda akart lenni.

— A gróf úr elfelejti — magyarázta Andrásynak az a valaki —, hogy ezek a fiúk nem azért utasították vissza a marasztalást, mintha nem esett volna nekik jól a vendéglátás, hanem azt hitték, hogy le akarja itatni őket, hogy a másnapi meccsen ne legyenek formában, mikor a labdát be kell rúgniok a magyar kapuba.

Külföldi írók ilyen imponáló csoportja különben kétszer vizitelt Budapesten és mindig kitünően érezte magát. A millenáris kiállítás alkalmával a magyar fővárosban rendezték az ujságírók nemzetközi kongresszusát. Akkoriban a kongresszus francia csoportja olyan pompásan töltötte el Budapesten az időt, hogy hálás megemlékezésül a francia ujságírók klúbja a Hír allegóriáját ábrázoló gyönyörű szobrot küldött a magyar írók és hírlapírók Otthon Clubjának. Az 1885-iki országos iparkiállítás alkalmával szintén ellátogattak hozzánk a külföldi írók. Hazautazás előtt a vendég-írók francia csoportja elzarándokolt a Dunaparra és megkoszorúzza Petőfi Sándor szobrát. François Coppée, a kedvesszavú költő mondott beszédet.

— Megvallom — mondta Coppée —, nehéz a búcsú ettől a szép várostól, melynek olyan szívesen látott vendégei voltunk és melyben olyan jól éreztük magunkat. Hogyan köszönjük meg ezt a szeretetreméltó fogadtatást?! E pillanatban úgy érezzük magunkat, mint az a becézett vendég, akit a ház aprajánagyja minden széppel-jóval elhalmozott és aki úgy hálálja meg ezt a sok-sok kedvességet, hogy búcsúzólul megcsókolja a család szemefényét, legkedvesebb gyermekét. A válasz órájában ím a francia írók is eljöttek ide Petőfi szobrához, hogy néhány virágszálat tegyenek a magyar nemzet legszeretettebb gyermeke, legnagyobb költője lábai elé. Így köszöntek el a francia írók negyvenhét esztendővel ezelőtt Budapesttől.